

Софійка малює кицьку. Вона вже давно мріє про неї. Сьогодні Софійка малює особливо старанно. Не відволікається навіть тоді, коли на вулиці різко гальмує і зупиняється автомобіль. Малюнок треба закінчити, поки не повернеться тато. Це подарунок для нього.

На вулиці з машини виходить переляканий тато. Він ледве не переїхав смугасту сіро-білу кицьку. Вона сидить прямо під колесами автівки — така налякана, розтріпана і худа. Тато хоче взяти її на руки, але киця швидко втікає.

— На щастя, нічого страшного не трапилося, — зітхає він і прямує до будинку.

Тільки-но тато відчинив двері, як маленька кицька прослизнула у нього під ногами і забігла до кімнати.

— Кошеня! — вигукнула Софійка. — Для мене? Ти найкращий батько у світі! Тато ошелешено оглядається і намагається зрозуміти, що відбувається. А тим часом киця тихцем підходить до Софійки і починає тертися об її ноги.

— Як тебе звати? — запитує Софійка.

— Мау, — відповідає кицька.

— Мабуть, ти хочеш їсти, — здогадується Софійка і біжить на кухню за мисочкою з молоком.

Мама здивована тим, що трапилося. Вона гадає, що Софійка не може залишити кицьку собі:

— Доню, зрозумій! Може, вона чиясь і хтось її любить?

— Ні, це моя киця! Ти не можеш просто так узяти і вигнати Мау назад на вулицю! — Софійка вже готова розплакатися від відчаю.